

EZÜSTKOR NEMZEDÉKE című kötetében, ahol nemcsak azokról az írókról ír, akik az *Ezüstkor* [rövid életű, humanista szellemű folyóirat 1943-ban, szerkesztette Lovass Gyula, Rónay György és Thurzó Gábor – *a szerk.*] két számában megjelentek, hanem azoknak a kortársairól is. Tucatszám említ egészen jelentéktelen költőket. Az én nevem pedig a könyvében elő sem fordul.

Tapasztaltam ezt más irodalomtörténészek munkáiban is. Előfordul, hogy valaki ötszáz oldalas könyvet ad ki tanulmányaiból, sokat foglalkozik a jelenkori magyar költéssel, és az én nevem nem fordul elő benne. Vagy egyetlen felsorolás végén egyetlenegyszer ötszáz oldalon át. Nem akarok most köteteket és neveket emlegetni, de meg lehet nézni ezeket a köteteket.

Csupán az 1970-ben megjelent LÁNGOK ÁRNYÉKÁBAN kötet után kezdtek rám figyelni, amely csupa elismerő kritikát kapott.

Peer Krisztián

MOZGÓ VONAT

Lebgsz, megadva sorsod sodrának, mi jár: magad.
Borzongató a víz, lenyelni és kiköpni képtelen.
Ez most olyan tökéletes. Kívánna álmokat
a test (utánozná az elme), elborul, kikapcsol. Fékezés. „Jelen.”

A hajnali vonat haza. Maradjon minden így!
Eltelten, álmosan, de még bevégezetlenül.
Megvolt, mi volt. Mi már utána. Jaj, utána már az istenit!
Utólag éljük még megint meg azt, mi elmerül.

Sodródsz elszótlanodva, szemre alva, mégis éberem.
Itt vagy, de láthatatlanul. Már minden így marad,
hazáig hallgatózva. Végre vagy. Mint égi értelem
ha néz a régi sérelemre, elmosódni látod önmagad.

Üres vonatban ébredsz, és rohansz, amerre mentek ők –
talán ez lenne jó. Aludj, hogy tűnjön minden kinti nesz!
De nem. Ha majd együtt leszálltok: rég nem létezők,
te szépen elköszönsz. A vége mindig ez.

Felállsz. A padlón morzsa, csikk, kupak.
És most se bõgysz, csak fojtogat. „Cigit?” „Te merre mész?”
Fogjátok ezt a zsíros és hideg rudat.
Mozgó vonat, megáll, szilárd talajra lépsz.